DE SLUIPENDE ANGST

GESCHREVEN DOOR

H. P. LOVECRAFT

H. P. Lovecraft – De sluipende angst
Eerst verschenen in 1922

Nederlandse vertaling:
Andreas van Woerkom
2018

I. De schaduw op de schoorsteen

Er klonk donder in de nachtelijke hemel toen ik naar het verlaten herenhuis op Tempestberg ging om de sluipende angst te vinden. Ik was niet alleen, want roekeloosheid werd door mij destijds niet vermengd met die liefde voor het groteske en het verschrikkelijke waarop ik mijn carrière had gebouwd, en die tot een reeks van speurtochten naar vreemde verschrikkingen in de literatuur en in het leven hadden geleid. Ik werd vergezeld door twee trouwe en gespierde mannen die ik voor dat moment ingeschakeld had. Mensen hebben associëren mij al lang met spierbundels die mij vergezellen op mijn afschuwelijke verkenningen vanwege hun bijzondere goede lichamelijke conditie.

We waren stilletjes vanuit het dorp vertrokken omdat er nog steeds veel verslaggevers rondliepen na de griezelige paniek van een maand eerder, die veroorzaakt was door de nachtmerrieachtige rondsluipende dood. Op een later moment, zo dacht ik, konden de verslaggevers me wellicht nog van dienst zijn, maar op dat moment wilde ik ze niet om me heen hebben. Als ik ze had laten deelnemen aan de zoektocht, dan had ik het geheim dat ik nu bij me draag misschien niet zo lang alleen hoeven te dragen. En ik houd het nu een geheim uit angst dat de wereld me voor gek zou verklaren, of, als ze me wel zouden geloven, dat ik zelf gek zou worden vanwege de demonische implicaties van de hele zaak. Nu ik het toch vertel, zodat het eindeloze broeden me niet tot een maniak maakt, wens ik dat ik het om te beginnen al nooit had verborgen. Want ik, en ik alleen, weet welke soort angst er op die spookachtige en verlaten berg lag.

We reden in een kleine auto door kilometer na kilometer oerbossen en heuvels totdat de steile en beboste hellingen verder rijden onmogelijk maakte. Het omringende land had in de donkere nacht

een sinistere aanblik. Zonder daglicht, en zonder de gebruikelijke menigte van onderzoekers kreeg het landschap een enorm spookachtig karakter, zodat we vaak in de verleiding kwamen om de felle koplampen aan te zetten, ondanks dat het ongewenste aandacht zou kunnen trekken. Het was geen gezond landschap in het donker, en ik denk dat ik de morbiditeit ervan zelfs had opgemerkt als ik niets wist over de verschrikkingen die er plaats hadden gevonden. Wilde dieren waren nergens te bekennen – ze zijn altijd wijs als de dood zich in hun nabijheid bevindt. De oude bomen die door de bliksem veroorzaakte littekens droegen leken onnatuurlijk groot en verwrongen, en de overige vegetatie leek onnatuurlijk dik en koortsig, terwijl uitpuilende terpen en heuveltjes in het met onkruid begroeide landschap me herinnerden aan slangen en de opgezwollen schedels van dode mensen, maar dan opgeblazen tot gigantische proporties.

De angst lag al meer dan een eeuw over Tempestberg. Dit leerde ik meteen uit de krantenverslagen van de catastrofe die de regio voor het eerst naamsbekendheid gaf in de rest van de wereld. De plaats is een afgelegen, eenzame hoogte in dat deel van de Catskills waar de Nederlandse beschaving ooit zwak en voorbijgaand binnendrong, en terwijl die zich terugtrok liet deze enkele vervallen herenhuizen en een gedegenereerde bevolking van paupers achter die heden de armlastige gehuchten op geïsoleerde hellingen bewonen. Normale mensen bezochten de plaats zelden, totdat de staatspolitie werd gevormd, en zelfs nu wordt er slechts sporadisch gepatrouilleerd door agenten. De angst is door de tijd heen echter verworden tot een oude traditie in alle naburige dorpen en gehuchten, omdat het een belangrijk onderwerp is in het eenvoudige vertoog van de arme idioten die soms hun valleien verlaten om hun handgeweven manden te verkopen en zo een aantal primitieve benodigdheden kunnen kopen die ze zelf niet kunnen schieten of maken.

De sluipende angst woonde in het gemeden en verlaten Martense herenhuis, dat de hoge maar geleidelijk opgaande top bekroonde die dankzij de frequente onweersbuien die de plaats teisterde de naam Tempestberg had gekregen. Al meer dan honderd jaar is het antieke stenen huis dat wordt omcirkeld door een klein bos het onderwerp geweest van verhalen die ongelooflijk wild en monsterlijk afschuwelijk waren, verhalen van een stille kolossale sluipende dood die in de zomer naar het buitenland vluchtte. Met grijnzende aandrang vertelden de paupers verhalen over een demon die eenzame reizigers aanviel in het donker, om ze weg te voeren naar een onbekende bestemming of achter te laten in een angstaanjagende staat van aangevreten verminking, terwijl ze soms fluisterden over bloedsporen die naar het verre herenhuis liepen. Sommigen zeiden dat de donder de sluipende angst uit zijn woning opriep, terwijl anderen zeiden dat de donder zijn stem was.

Niemand van buiten het achterland had deze uiteenlopende en tegenstrijdige verhalen geloofd, met hun onsamenhangende, extravagante beschrijvingen van de half waargenomen vijand. Toch betwijfelde geen boer of dorpsbewoner dat het Martense herenhuis door spoken werd geplaagd. De lokale geschiedenis verbood zo'n twijfel, hoewel er geen spookachtig bewijs werd gevonden door onderzoekers die het gebouw na levendige verhalen van de paupers hadden bezocht. Grootmoeders vertelden vreemde mythen over het spook van Martense, mythen over de Martense familie zelf, zijn vreemde erfelijke ongelijkheid van ogen, zijn lange, onnatuurlijke annalen en de moord die hen uiteindelijk had vervloekt.

De terreur die me ter plaatse had gebracht was een plotselinge en onheilspellende bevestiging van de wildste legenden van de bergbewoners. Op een zomeravond, na een onweersbui van ongekend geweld, werd het platteland gewekt door een wilde vlucht van paupers die niet louter door misleiding zou zijn te creëren. De zielige menigte van inboorlingen gierde en jammerde van de

onbenoembare gruwel die was afgedaald op hen, en zij werden door niemand betwijfeld. Ze hadden het niet gezien, maar hadden zo'n enorm geschreeuw uit een van de gehuchten gehoord dat ze zeker wisten dat de sluipende angst daar was gekomen.

De volgende ochtend volgden burgers en federale agenten de sidderende bergbewoners naar de plaats waar ze zeiden dat de dood was gekomen. En de dood was er inderdaad. De grond onder één van de pauperdorpen was na een blikseminslag ingestort en had er verschillende van de onwelriekende krotten vernietigd, maar de schade die door deze natuurramp was aangebracht verbleekte in vergelijking met de organische verwoesting die daar nog bovenop was gekomen.

Van de 75 inboorlingen die deze plek hadden bewoond, was er niet één levende te vinden. De omgewoelde aarde was bedekt met bloed en menselijke resten en toonde overduidelijk verwoestingen die waren aangericht door demonische tanden en klauwen, maar er was geen zichtbaar pad dat wegleidde van het bloedbad. Dat een of ander afschuwelijk beest de oorzaak moet zijn geweest, daar stemde iedereen snel mee in, en evenmin deed enige tong de aanklacht herleven dat dergelijke cryptische sterfgevallen slechts behoorden tot de smerige moorden die gebruikelijk waren in gedegenereerde gemeenschappen. Maar die aanklacht werd wél nieuw leven ingeblazen toen ongeveer 25 mensen van de gemeenschap werden terug gevonden, maar zelfs toen was het moeilijk om de moord op vijftig mensen af te schuiven op de helft van dat aantal. Maar het feit bleef dat op een zomernacht een bliksemschicht uit de hemel was gekomen en een dood dorp had achtergelaten vol met lijken die vreselijk waren verminkt, uitgekauwd en vervolgens waren weggekaapt.

De opgewonden plattelandsgemeenschap verbond de gruwel onmiddellijk met het spookachtige Martense herenhuis, alhoewel de

twee plaatsen meer dan vijf kilometer bij elkaar vandaan lagen. De agenten waren sceptischer, en zij betrokken het herenhuis alleen terloops in hun onderzoek, en lieten het helemaal vallen toen ze het volkomen verlaten aantroffen. Plattelandsbewoners hebben de plaats echter met oneindige zorg onderzocht, alles in huis omgekeerd, poelen en beekjes laten dempen, struiken weggekapt en de nabijgelegen bossen volledig doorzocht. Alles was tevergeefs, de dood die was gekomen had geen enkel spoor nagelaten, behalve de vernietiging zelf.

Op de tweede dag van de zoektocht werd de affaire volledig uitgemeten in de kranten, en verslaggevers overspoelden Tempestberg. Ze beschreven het gebeuren in veel detail, en met veel interviews om de geschiedenis van het spookverhaal zoals dat verteld werd door lokale grootmoeders uit de doeken te doen. Ik volgde de verhalen in het begin loom, want ik ben een kenner van gruwelen, maar na een week bespeurde ik een atmosfeer die me razend maakte, en zo is het dat ik mezelf op 5 augustus 1921 bij de verslaggevers voegde die het hotel in Lefferts Corners bevolkten, het dichtstbijzijnde dorp bij Tempestberg en erkend hoofdkwartier van de jagers op sappige nieuwtjes. Drie weken gingen voorbij, en de verslaggevers die langzaam maar zeker minder in aantal werden, lieten me vrij om te beginnen met een verkenning op basis van de minutieuze ondervragingen en onderzoeken waarmee ik mezelf inmiddels had beziggehouden.

Dus op deze zomeravond, terwijl in de verte de donder rommelde, verliet ik de stille auto en liep met mijn twee gewapende metgezellen het laatste stuk van de Tempestberg op, waarbij de stralen van onze elektrische lamp over de grijze muren van het huis gegoten werden, dat begon te verschijnen tussen de gigantische eiken voor ons. In deze ziekelijke eenzaamheid van de nacht en door het zwakke licht van de lamp, gaf de enorme doosvormige stapel stenen obscure hints van terreur die ik overdag niet had kunnen ontdekken. Maar toch

aarzelde ik niet, omdat ik met een felle resolutie gekomen was om een idee te testen. Ik geloofde dat de donder de doodsdemon uit een of andere angstaanjagende geheime plaats opriep, en of die demon nu een vaste entiteit of een vluchtige verschijning was, ik *moest* het zien.

Ik had de ruïne eerder grondig doorzocht, en dus had ik mijn plan helder voor ogen. Als de zetel van mijn wake had ik de oude kamer van Jan Martense gekozen, wiens moord zo berucht is in de landelijke legendes. Ik voelde subtiel aan dat het vertrek van dit oude slachtoffer het beste voor mijn doeleinden was. De kamer, ongeveer 15 vierkante meter, bevatte zoals de andere kamers wat afval dat ooit meubilair was geweest. Het lag op de eerste verdieping, aan de zuidoostelijke hoek van het huis, en het had een immens raam op het oosten en een smal raampje op het zuiden, beiden ramen waren verstoken van ruiten of luiken. Tegenover het grote raam stond een enorme Nederlandse open haard met Schriftuurlijk beschilderde tegels die de verloren zoon voorstelde, en tegenover het smalle raam was een ruim bed ingebouwd in de muur.

Toen de gedempte donder harder werd, arrangeerde ik de details van mijn plan. Eerst bevestigde ik aan de rand van de grote raam drie touwladders die ik had meegenomen. Ik wist dat ze een geschikte plek op het gras buiten zouden bereiken, want ik had ze getest. Toen sleepten we met z'n drieën vanuit een andere kamer een breed hemelbed de kamer in, en plaatsten het zijwaarts tegen het venster. Na het te hebben opgemaakt met dennentakken, rustte we er nu allemaal op met getrokken automatische pistolen, twee van ons ontspanden zich terwijl de derde de wacht hield. Vanuit welke richting de demon ook zou komen, in onze potentiële ontsnapping was voorzien. Als het ding van binnenuit kwam, hadden we de vensterladders, als het van buiten kwam, dan hadden we de deur en de trap. We dachten, afgaande op het eerdere gedrag van de demon,

dat het ons zelfs in het ergste geval niet lang zou achtervolgen.

Ik hield de wacht van middernacht tot één uur, en toen voelde ik me ondanks het sinistere huis, het onbeschermde raam en het naderende onweer bijzonder slaperig. Ik zat tussen mijn twee metgezellen, George Bennett zat aan de kant van het raam en William Tobey aan de kant van de open haard. Bennett sliep, omdat hij blijkbaar dezelfde abnormale slaperigheid had gevoeld die mij beïnvloedde, en dus ik was aangewezen op Tobey voor de volgende wacht, hoewel zelfs hij aan het knikkebollen was. Het is merkwaardig hoe aandachtig ik naar die open haard keek.

De toenemende donder moet mijn dromen hebben beïnvloed, want in de korte tijd dat ik sliep kwam er een apocalyptische visie in me op. Zodra ik half wakker was, waarschijnlijk omdat de slaper aan de raamkant rusteloos een arm over mijn borst had geslagen, was ik niet voldoende wakker om te zien of Tobey zijn taken als wachter aan het uitvoeren was, maar ik voelde daar een duidelijke bezorgdheid over. Nooit voorheen had de aanwezigheid van het kwaad me zo aangrijpend verdrukt. Later moest ik weer in slaap zijn gevallen, want ik schrok wakker uit een fantastische chaos die mijn geest benevelde toen de nacht werd gevuld met afschuwelijk geschreeuw dat onvergelijkbaar was met mijn eerdere ervaringen of zelfs met mijn verbeelding.

In dat krijsen klauwde de diepste ziel van menselijke angst en doodsstrijd hopeloos en waanzinnig naar de ebbenhouten poorten van vergetelheid. Ik werd wakker door de waanzinnigheid en de bespotting van het duivelse, terwijl onvoorstelbare vergezichten die fobische en kristalheldere angsten ontwikkelden en nagalmden tot die verder en verder wegzonken. Er was geen licht, maar ik wist uit de lege ruimte aan mijn rechterkant dat Tobey weg was, en alleen God wist waarheen. Over mijn borst lag nog steeds de zware arm van de slaper aan mijn linkerhand.

Toen kwam de verwoestende bliksemflits die de hele berg deed schudden, de donkerste hoeken van het grauwe bos verlichtte, en de patriarch van de verdraaide bomen versplinterde. In de demonische flits van een monsterlijke vuurbal schrikte de slaper plotseling op terwijl de bliksem van achter het raam zijn schaduw levendig op de schoorsteen boven de open haard wierp, waarvan mijn ogen nooit waren afgedwaald. Dat ik nog leef en gezond ben, is een wonder dat ik niet kan bevatten. Ik kan het niet doorgronden, want de schaduw op die schoorsteen was niet die van George Bennett of van enig ander menselijk wezen, maar een godslasterlijke afwijking uit de diepste ringen van de hel: een naamloze, vormeloze gruwel die geen enkele geest volledig kon bevatten en geen enkele pen zelfs maar gedeeltelijk beschrijft. Een seconde later was ik moederziel alleen in het vervloekt landhuis, bibberend en trillend. George Bennett en William Tobey hadden geen enkel spoor nagelaten, er was zelfs geen enkel spoor van een worsteling. Het was alsof ze er nooit waren geweest.

II. Een voorbijganger in de storm

De dagen na die afschuwelijke ervaring in het door donkere bossen omhulde herenhuis lag ik nerveus en uitgeput in mijn hotelkamer bij Lefferts Corners. Ik weet niet meer precies hoe ik de auto heb weten te bereiken, te starten en vervolgens onopgemerkt terug te glippen naar het dorp, want ik heb daar geen duidelijke indruk meer van behalve dan van de wild vervormde bomen, de demonische donderslagen en doodse schaduwen tegenover de lage heuvels die de regio bezaaiden.

Terwijl ik huiverde en piekerde over die hersenschimmelende schaduw, wist ik dat ik eindelijk een van de allergrootste verschrikkingen uit de grond had gehaald - een van die naamloze wreedheden van de verre onderwereld waarvan het demonisch gefluister soms gehoord kon worden aan de verste rand van de ruimte, maar waarvoor onze eigen eindige visie ons een barmhartige immuniteit heeft gegeven. De schaduw die ik had gezien, durfde ik nauwelijks te analyseren of te identificeren. Er had die avond iets tussen mij en het raam gelegen, maar ik huiverde als ik de drang om het te classificeren niet van me af kon zetten. Als het alleen maar gejammerd of gelachen had, dan zou zelfs dat het afschuwelijke karakter ervan verlicht hebben. Maar het was zo stil. Het had een zware arm of een voorbeen op mijn borst gelegd. . . . Het was duidelijk organisch, of was ooit biologisch geweest. . . . Jan Martense, wiens kamer ik was binnengevallen, werd begraven op het kerkhof bij het landhuis. . . . Ik moet Bennett en Tobey vinden, als ze nog leven. . . waarom had het hen gekozen en mij voor het laatst achtergelaten? . . . Mijn slaperigheid is zo verstikkend en mijn dromen zijn zo vreselijk. . . .

Binnen korte tijd besefte ik dat ik mijn verhaal aan iemand moest vertellen of dat ik anders volledig in zou storten. Ik had al besloten de zoektocht naar de sluipende angst niet op te geven, want in mijn onbeholpen onwetendheid leek het me dat onzekerheid erger was dan verlichting, hoe verschrikkelijk dat laatste ook zou kunnen zijn. Dienovereenkomstig besloot ik de ingeslagen weg te vervolgen, ik moest bepalen wie ik zou selecteren om in vertrouwen te nemen, en hoe ik het ding op zou kunnen sporen. Het ding dat twee krachtige mannen van de aardbodem had doen laten verdwijnen en een nachtmerrieachtige schaduw over mijn hele bestaan had geworpen.

Mijn belangrijkste kennissen bij Lefferts Corners waren de minzame verslaggevers, van wie er nog steeds een aantal overbleven waren om de laatste echo's van de tragedie te verzamelen. Het was één van deze mannen die ik besloot om als collega te kiezen, en hoe meer ik er over nadacht, hoe meer mijn voorkeur uitging naar een zekere Arthur Munroe: een donkere, magere man van ongeveer vijfendertig, wiens opleiding, smaak, intelligentie en temperament hem leken te markeren als iemand die niet gebonden was aan conventionele ideeën en ervaringen.

Op een middag begin september luisterde Arthur Munroe naar mijn verhaal. Ik zag vanaf het begin dat hij zowel geïnteresseerd was alsook sympathiek, en toen ik klaar was, analyseerde en besprak hij de zaak met grote scherpzinnigheid en groot oordeelsvermogen. Zijn advies was bovendien bij uitstek praktisch, want hij adviseerde een uitstel van de operaties in het Martense herenhuis tot we onszelf hadden kunnen verrijken met meer gedetailleerde historische en geografische gegevens. Op zijn initiatief hebben we het platteland uitgekamd om informatie over de verschrikkelijke Martense familie te achterhalen, en we ontdekten een man die een prachtig geïllustreerd voorouderlijk dagboek bezat. Wij spraken ook uitvoerig met de bergbewoners die niet waren weggevlucht voor de angst en hun heil hadden gezocht op de afgelegen hellingen, en regelde om

verder te gaan met onze uiteindelijke taak – het uitputtend en definitief onderzoeken van het landhuis in het licht van zijn gedetailleerde geschiedenis – met een even uitputtend en definitief onderzoek van de plekken die in verband werden gebracht met de verschillende tragedies van de plattelandslegendes.

De resultaten van ons onderzoek waren in eerste instantie niet erg verhelderend, hoewel onze inventarisering een vrij duidelijke trend leek te onthullen, namelijk dat het aantal gemelde gruwelen verreweg het grootste was in gebieden die ofwel relatief dicht bij het vermeden huis lagen, ofwel met het huis verbonden werden door de uitgestrektheid van het morbide, slapende bos. Er waren echter wel uitzonderingen, want de gruwel die de aandacht van de rest van de wereld had getrokken vond plaats in een boomloze omgeving op ruime afstand van zowel het landhuis als van elk bos dat er mee in verbinding staat.

Wat betreft de aard en het uiterlijk van de sluipende angst, kon niets waardevols worden verkregen van de angstige en verstandeloze bergbewoners. In één en dezelfde adem noemden ze het een slang en een reus, een donder-duivel en een vleermuis, een gier en een wandelende boom. We vonden het echter wel gerechtvaardigd om aan te nemen dat het een levend organisme was dat zeer vatbaar was voor elektrische stormen. En hoewel sommige van de verhalen een gevleugeld wezen suggereerde, geloofden we dat zijn aversie voor open ruimtes bewegingen over land een waarschijnlijker theorie maakte. Het enige dat werkelijk onverenigbaar was met de laatstgenoemde mening was de snelheid waarmee het schepsel gereisd moest hebben om alle aan het schepsel toegeschreven kwaden te verrichten.

Toen we de bergbewoners beter leerden kennen, vonden we dat ze op veel manieren bijzonder aardig waren. Simpele dieren waren ze, langzaam maar zeker aan het afdalen op de evolutionaire schaal

vanwege hun ongelukkige afstamming en afstotende isolatie. Ze vreesden buitenstaanders, maar na een tijdje raakten ze gewend aan ons, en uiteindelijk hielpen ze ons enorm toen we alle struikgewas neerhaalden en alle schotten van het landhuis eruit gooiden in onze zoektocht naar de sluipende angst. Toen we hen vroegen om ons te helpen bij het vinden van Bennett en Tobey, waren ze echt van streek, want ze wilden ons wel helpen, maar wisten zeker dat deze slachtoffers net zo volledig van de aardbodem waren verdwenen als hun eigen vermiste mensen. Dat grote aantallen van hen daadwerkelijk waren gedood en verdwenen, net zoals de wilde dieren in de omgeving al lang waren uitgeroeid, daarvan waren we natuurlijk grondig overtuigd, en we wachtten angstvallig op verdere tragedies.

Halverwege oktober waren we verbaasd over ons gebrek aan vooruitgang. Vanwege de heldere nachten hadden geen demonische agressies meer plaatsgevonden, en de volledigheid van onze vergeefse huiszoeking en onze zoektocht in het omringende land hebben ons er bijna toe aangezet de sluipende angst te beschouwen als een immaterieel wezen. We vreesden dat het koude weer zou opkomen en ons zou noodzaken om onze verkenningen te staken, want iedereen was het erover eens dat de demon over het algemeen rustig bleef tijdens de winter. Dus er was een soort van haast en wanhoop toen we in het laatste daglicht het door gruwelen geteisterde gehucht afspeurden, een gehucht dat nu geheel verlaten was vanwege de doodsangst van de bewoners.

Het noodlottige gehucht had geen naam gekregen, maar had lang in een beschutte, boomloze kloof tussen twee heuvels gestaan die respectievelijk Cone Mountain en Maple Hill heette. Het lag dichter bij Maple Hill dan bij Cone Mountain, en enkele van de primitieve hutten waren half uitgegraven in de heuvel. Geografisch gezien lag het ongeveer drie kilometer ten noordwesten van de voet van Tempestberg, en vijf kilometer vanaf het oude herenhuis. Tussen het

gehucht en het herenhuis, bestond vanaf het gehucht gezien ruim drie kilometer uit volledig open land, de vlakte was redelijk effen, behalve een deel dat bestond uit lage slangachtige heuvels, en de enige vegetatie bestond uit gras en wat verspreid onkruid. Gezien deze topografie, hadden we uiteindelijk geconcludeerd dat de demon via de Cone Mountain moest zijn gekomen, waarvan een beboste zuidelijke helling zich op korte afstand bevond van de meest westelijke uitloper van Tempestberg. De omgewoelde grond hebben we kunnen herleiden tot een aardverschuiving op Maple Hill, waar een grote eenzame versplinterde boom het doelwit was geweest van de bliksemschicht die de demon opriep.

Toen ik voor de twintigste keer of meer met Arthur Munroe minutieus elke centimeter van het geschonden gehucht onderzocht, waren we terneergeslagen door ontmoediging in combinatie met vage en nieuwe angsten. Het was acuut griezelig, zelfs voor iemand voor wie angstaanjagende en griezelige dingen gebruikelijk zijn, om zo onbewust een scène tegen te komen na zulke overweldigende gebeurtenissen, en we liepen rond onder de loden hemel met die tragische richtingloze ijver die het resultaat is van een gecombineerd gevoel van zinloosheid en noodzaak van actie. Onze verkenning was bijzonder zorgvuldig, elk huisje waren we opnieuw binnengegaan, elke heuvelafgraving hadden we opnieuw onderzocht op lichamen, elke doornige voet van de aangrenzende hellingen hadden we opnieuw onderzocht op holen en grotten, maar alles bleef zonder resultaat. En toch beleefde ik, zoals ik al zei, vage nieuwe angsten die dreigend over ons hingen, alsof grote vleermuizenvleugels onzichtbaar op de bergtoppen hurkten en met Abaddon-ogen leerden dat ik had gekeken naar transkosmische golven.

Naarmate de middag vorderde, werd het steeds moeilijker om te zien, en we hoorden het gerommel van een onweersbui die op Tempestberg aan het ontstaan was. Dit geluid op zo'n plaats bracht ons op natuurlijke wijze tot leven, maar minder dan het 's nachts zou

hebben gedaan. Zoals de situatie was, hoopten we dat de storm zou duren tot ver na de duisternis, en met die hoop wendde we ons af van onze doelloze zoektocht in de heuvels naar het dichtstbijzijnde bewoonde gehucht om een groep bergbewoners te verzamelen als hulpkrachten bij ons onderzoek. Schuchter als ze waren, vonden we toch een paar van de jongere mannen die voldoende geïnspireerd waren door ons beschermende leiderschap om dergelijke hulp te beloven.

We waren echter nauwelijks omgekeerd toen er zo'n verblindende stortregen uit de hemel viel dat het zoeken van onderdak onze eerste noodzaak werd. De extreme, bijna nachtelijke duisternis van de hemel deed ons om de haverklap struikelen, maar geleid door de frequente flitsen van bliksem en door onze minutieuze kennis van het gehucht bereikten we al snel de minst poreuze hut van het perceel, een heterogene combinatie van boomstammen en planken waarvan de nog bestaande deur en een klein venster allebei tegenover Maple Hill stonden. We sloten de deur achter ons om de geselende wind en de regen buiten te houden, en we sloten het raam met het ruwe raamluik, dat we wisten te vinden dankzij al onze eerdere zoektochten in vergelijkbare krotten. Het was treurig om daar op gammele dozen in de duisternis te zitten, maar we rookten pijpen en keken af en toe om ons heen met behulp van onze zaklampen. Zo nu en dan konden we de bliksem zien door de spleten in de muur, de middag was zo ongelooflijk donker dat elke bliksemflits buitengewoon levendig was.

De stormachtige wake herinnerde me sidderend aan mijn afschuwelijke nacht op Tempestberg. Mijn hoofd wendde zich tot de vreemde vraag welke zicht telkens weer aan me had opgedrongen sinds het nachtmerrieachtige voorval, en opnieuw vroeg ik me af waarom de demon van de drie mannen die op de wacht stonden, hetzij vanuit het raam of vanuit de kamer zelf, was begonnen met de twee mannen aan weerszijden en de middelste man overliet tot het

laatst, toen de titanische bliksemschicht het wezen had weggejaagd. Waarom had het zijn slachtoffers niet in een natuurlijke volgorde genomen, met mezelf als tweede, vanuit welke richting het ook was genaderd? Met welke soort van verreikende tentakels greep het een prooi? Of wist het dat ik de leider was, en heeft dat mij behouden voor een lot dat mijn metgezellen wel ten deel is gevallen?

In het midden van deze reflecties, alsof ze dramatisch waren gearrangeerd om ze te intensifiëren, was er vlakbij een verschrikkelijke bliksemflits gevolgd door het geluid van verschuivende aarde. Tegelijkertijd liet de wolfachtige wind zich nog luider horen. We waren er zeker van dat de bliksem opnieuw was ingeslagen op de eenzame boom op Maple Hill en Munroe stond op van zijn kistje en liep naar het kleine raam om de schade te bekijken. Toen hij de sluiter neerhaalde, huilde de wind en de regen oorverdovend, zodat ik niet kon horen wat hij zei, maar ik wachtte terwijl hij naar voren leunde en probeerde het pandemonium van de natuur te doorgronden.

Langzaam maar zeker kalmeerde de wind en en trok de ongewone duisternis op, waardoor ik wist dat het ergste van de storm voorbij was. Ik had gehoopt dat de storm tot in de nacht zou duren om ons bij onze zoektocht te helpen, maar een heimelijke zonnestraal die door een klein gat in de muur achter mij scheen maakte dat onwaarschijnlijk. Ik stelde Munroe voor dat we maar beter gebruik konden maken van het daglicht, zelfs als er nog meer stortregens zouden volgen, en ik ontgrendelde en opende de ruwe deur. De grond buiten was een kleverige massa van modder en plassen, met verse hopen aarde van de lichte aardverschuiving, maar ik zag niets om de belangstelling te rechtvaardigen waardoor mijn metgezel stilletjes uit het raam leunde. Ik liep naar waar hij uit het raam leunde, ik raakte zijn schouder aan, maar hij bewoog geheel niet. Toen ik hem speels schudde en draaide, voelde ik de wurgende ranken van een kankerachtige verschrikking waarvan de wortels in

een onbegrijpelijke verleden huizen en de peilloze leegtes van de nacht die buiten de tijd broeit.

Want Arthur Munroe was dood. En wat er overbleef van zijn uitgekauwde en gegroefde hoofd, was geen gezicht meer te noemen.

III. Wat de rode gloed betekende

Op de avond 8 november 1921, in de stortende regen en met een lantaarn die flauwe schaduwen wierp, stond ik in mijn eentje als een idioot te graven in het graf van Jan Martense. Ik was in de middag begonnen met graven, omdat er een onweersbui aan het broeien was, en nu het donker was en de storm boven het dikke gebladerte was losgebarsten was ik blij.

Ik geloof dat mijn geest sinds 5 augustus voor een deel uit het lood was geslagen door alle gebeurtenissen: de demonische schaduw in het landhuis, de algemene stress en teleurstelling en wat er gebeurde in het paupergehucht in oktober. Na die laatste gebeurtenis had ik een graf gegraven voor iemand wiens dood ik niet kon begrijpen. Ik wist dat anderen het ook niet zouden begrijpen, en dus liet ik hen denken dat Arthur Munroe gewoon stilletjes was vertrokken. Ze zochten naar hem, maar vonden uiteraard niets. De bergbewoners hadden het misschien wel kunnen begrijpen, maar ik wilde ze niet banger maken dan ze al waren. Zelf leek ik vreemd ongevoelig voor wat er gebeurd was. Die schok in het huis had iets met mijn hoofd gedaan en ik kon alleen maar denken aan de zoektocht naar een gruwel die in mijn verbeelding nu was uitgegroeid tot cataclysmische gestalte, een zoektocht die ik door het afschuwelijke lot van Arthur Munroe zwijgzaam en eenzaam verrichtte.

De omgeving van mijn opgravingen zou op zichzelf al genoeg zijn geweest om elke normale man te ontmoedigen. Onheilspellende oerbomen van onheilige grootte, leeftijd, en groteskheid keken op me neer als de pilaren van een of andere helse druïdetempel, de donder werd erdoor gedempt, de snijdende wind werd erdoor tot zwijgen gebracht, en er penetreerde maar weinig regen door het

dikke gebladerte. Voorbij de met littekens bedekte stammen op de achtergrond, verlicht door vage flitsen van gefilterde bliksem, rezen de vochtige met klimop bedekte stenen van het verlaten landhuis op, terwijl iets dichterbij de verlaten Nederlandse tuin was waarvan de wandelpaden en bedden waren vervuild door een wittige schimmel, en de spaarzame overgebleven vegetatie nooit het daglicht zag. En het dichtst bij was het kerkhof, waar misvormde bomen kronkelige takken uitwierpen terwijl hun wortels de slijtende stenen omhoog duwden en zich voedden aan het gif dat hier onder het oppervlak moet liggen. Af en toe, onder de bruine massa van rottende bladeren in deze duisternis, kon ik de sinistere contouren van enkele van die lage heuvels die de door bliksem geteisterde regio kenmerkten ontwaren.

De geschiedenis had me naar dit archaïsche graf geleid. De geschiedenis was inderdaad alles dat ik had nadat al het andere eindigde in het spotten met satanisme. Ik geloofde nu dat de sluipende angst niet een materieel iets was, maar een geest met tanden zo scherp als die van een wolf, die de nachtelijke bliksem bereed. En ik geloofde, vanwege de massa's lokale traditie die ik had gehoord in mijn zoektocht met Arthur Munroe, dat het de geest was van Jan Martense, die stierf in 1762. En dat was de reden waarom ik als een gek in zijn graf aan het graven was.

Het Martense herenhuis werd in 1670 gebouwd door Gerrit Martense, een rijke Nieuw-Amsterdamse handelaar die de veranderingen onder Britse heerschappij niet aanstond, en hij had deze prachtige woonplaats gebouwd op een afgelegen bergtop omringd door bossen, waarvan de eenzaamheid en het ongewone landschap hem bevielen. De enige aanzienlijke teleurstelling op deze plek was die welke betrekking had op de regelmatig voorkomende gewelddadige onweersbuien in de zomer. Bij het selecteren van de heuvel en het bouwen van zijn landhuis, had Mijnheer Martense deze frequente natuurlijke uitbarstingen afgedaan als een eigenaardigheid

van het jaar, maar na verloop van tijd bemerkte hij dat de plaats consequent geteisterd werd door dergelijke meteorologische fenomenen. Uiteindelijk stelde hij vast dat deze stormen schadelijk voor zijn gezondheid waren, en bouwde hij een kelder waarin hij zich kon terugtrekken tijdens de wildste stormen.

Van de nakomelingen van Gerrit Martense is minder bekend dan van hemzelf, omdat ze allemaal waren opgevoed om haat tegen de Engelse beschaving te koesteren, en getraind waren om Engelse kolonisten zoveel mogelijk te mijden. Hun leven was buitengewoon afgezonderd en mensen verklaarden dat hun isolement hun tongval en hun begrip had afgestompt. In hun uiterlijk werden ze allemaal gekenmerkt door een eigenaardige geërfde ongelijkheid in de kleur van hun ogen, het ene oog is meestal blauw en het andere bruin. Hun sociale contacten werden steeds minder, totdat ze uiteindelijk gingen trouwen met de vele paupers die verspreid over het landgoed woonden. Veel van de overvolle families degenereerden, trokken over de vallei en fuseerden met de bastaardbevolking die later de zielige bergbewoners zou produceren. De rest was nors in hun voorvaderlijke herenhuis gebleven, zich steeds meer als een clan gedragend en altijd zwijgzaam, terwijl ze steeds nerveuzer reacties op de frequente onweersbuien kregen.

Het merendeel van deze informatie bereikte de buitenwereld door de jonge Jan Martense, die uit een soort van rusteloosheid toetrad tot het koloniale leger toen het nieuws van de Albany Conventie Tempestberg bereikte. Hij was de eerste van de nakomelingen van Gerrit die veel van de wereld zag, en toen hij terugkeerde in 1760, na zes jaar campagne te hebben gevoerd, werd hij als een buitenstaander gehaat door zijn vader, ooms en broers, ondanks zijn ongelijke Martense-ogen. Hij kon de eigenaardigheden en vooroordelen van de Martensens niet langer delen, terwijl het onweer op de berg hem niet meer bevreesde zoals het eerder wel had gedaan. In plaats van hem te verwelkomen hield zijn omgeving zijn

verdere ontwikkeling tegen, en hij schreef vaak aan een vriend in Albany dat hij plannen had om zijn ouderlijk huis te verlaten.

In de lente van 1763 werd Jonathan Gifford, de vriend van Jan Martense uit Albany, ongerust door de stilte van zijn penvriend, vooral met het oog op de omstandigheden en ruzies in het Martense-herenhuis. Vastbesloten om Jan persoonlijk te bezoeken, trok hij te paard de bergen in. In zijn dagboek staat dat hij op 20 september Tempestberg bereikte en het huis in een geweldige staat van verval aantrof. De norse, vreemdogige Martensens, wiens vuile en dierlijke uiterlijk hem schokte, vertelden hem in hun gebroken taaltje dat Jan dood was. Hij was, zo beweerden ze met stelligheid, de herfst ervoor door de bliksem getroffen, en hij lag nu begraven achter de verwaarloosde verzonken tuinen. Ze toonden de bezoeker het graf, dat onvruchtbaar en verstoken van markeringen was. Iets in de manieren van de Martensens maakte Gifford achterdochtig en afkerig, en een week later keerde hij terug met schop en spade om de graftuin te verkennen. Hij vond wat hij verwachtte - een schedel die wreed was verpletterd als door wilde slagen – en hij keerde terug naar Albany en beschuldigde daar openlijk de Martensens van op de moord op hun bloedverwant.

Juridisch bewijs ontbrak, maar het verhaal verspreidde zich snel over het platteland, en vanaf die tijd werden de Martensens verbannen door de rest van de wereld. Niemand zou nog met hen omgaan en hun verre landhuis werd als een vervloekte plaats vermeden. Op een of andere manier zijn ze erin geslaagd om zelfstandig voort te leven door de producten van hun landgoed, want af en toe werd een licht waargenomen vanaf de heuvels ver van hen, dat hun voortbestaan bevestigde. Deze lichten werden pas in 1810 gezien, maar op het laatst werden ze maar zeer zelden waargenomen.

Ondertussen ontstonden er over het landhuis en de berg een schare aan duivelse legendes. De plaats werd met grote ijver vermeden en

de traditionele mythes werden met elk gefluister groter. Het landgoed bleef tot 1816 onbezocht, tot uiteindelijk de voortdurende afwezigheid van licht werd opgemerkt door de bergbewoners. In die tijd deed een groepje enig onderzoek, maar zij troffen het huis verlaten aan en zagen dat het gedeeltelijk was vervallen tot ruïnes.

Er waren geen skeletten gevonden, waaruit werd afgeleid dat de familie was vertrokken in plaats van dat zij allen waren overleden. De clan leek een aantal jaren eerder te zijn vertrokken, en geïmproviseerde appartementen in het huis toonden hoe talrijk de familie was geworden voorafgaand aan zijn migratie. Het culturele niveau was erg laag, zoals bewezen werd door rottend meubilair en verstrooid zilverwerk dat moet zijn achtergelaten toen zijn eigenaars vertrokken. Maar ook al waren de gevreesde Martensens weg, de angst voor het spookhuis bleef bestaan, en deze angst bloeide op toen nieuwe en vreemde verhalen ontstonden onder de bergbewoners. Daar stond het, verlaten, gevreesd en verbonden met de wraakzuchtige geest van Jan Martense. Er daar stond het vervallen herenhuis stond nog steeds op de nacht dat ik in het graf van Jan Martense ging graven.

Ik heb mijn langdurige graven omschreven als idioot, en dat was het inderdaad, zowel in doel als in methode. De kist van Jan Martense had ik snel opgegraven - deze bevatte nu alleen nog stof en restjes botten - maar in mijn woede om zijn geest op te graven, heb ik irrationeel en onhandig verder de diepte in gegraven, onder de plek waar hij had gelegen. God weet wat ik daar verwachtte te vinden - ik voelde alleen dat ik aan het graven was in het graf van een man wiens geest 's nachts ronddwaalt.

Het is onmogelijk om te zeggen welke monsterlijke diepte ik had bereikt toen mijn schop door de grond onder het graf heen brak en ik er achteraan viel. De gebeurtenis was onder de omstandigheden enorm, want in het bestaan van een ondergrondse ruimte hier, onder

het graf van Jan Martense, kregen mijn gekke theorieën een vreselijke bevestiging. Mijn lichte val had de lantaarn gedoofd, maar ik haalde mijn elektrische zaklamp tevoorschijn en bekeek de kleine horizontale tunnel die voor onbepaalde afstand in beide richtingen wegliep. Het gangenstelsel was ruim genoeg om doorheen te kruipen, en hoewel geen enkel verstandig persoon het op dat moment geprobeerd zou hebben, vergat ik alle gevaar en rede in mijn eenduidige koorts om de sluipende angst te vinden. Ik koos de richting naar het huis en kroop roekeloos het nauwe hol in, en kronkelde voorwaarts door de duisternis, en ontstak maar zelden de lamp die ik voor me hield.

Welke taal kan het schouwspel beschrijven van een man die verloren is in een oneindig bodemloze aarde, en die gravend, draaiend, piepend en klappertandend door verzonken gangen van onheuglijke duisternis kruipt zonder een idee van tijd, veiligheid, richting of bepaald doel te hebben? Er bestaat iets afschuwelijk daarin, maar dat is wat ik deed. Ik deed het zo lang dat het leven vervaagde tot een verre herinnering, en ik werd één met de mollen en larven van de nachtelijke diepten. Ja, het was slechts bij toeval dat ik na een eindeloze kruiptocht mijn vergeten elektrische lamp per ongeluk aan zette, zodat het licht griezelig langs het hol van aangekoekt leem scheen dat zich uitstrekte en in de verte afboog.

Ik was al een tijdje op deze manier door de tunnel gekropen, zodat mijn batterij bijna leeg was, toen de doorgang plotseling schuin naar boven helde, waardoor mijn aanpak veranderde. En terwijl ik mijn blik ophief, zag ik op enige afstand geheel onverwacht twee demonische reflecties glinsteren in het zwakke schijnsel van mijn lamp, twee reflecties die gloeiden met een verdraaide en onmiskenbare uitstraling, en waanzinnig vage herinneringen opriepen. Ik stopte automatisch, hoewel mijn verstand me niet opdroeg om mezelf helemaal terug te trekken. De ogen naderden, maar van het wezen dat hen droeg kon ik alleen een klauw ontwaren.

En wat een klauw! Toen hoorde ik ver boven mijn hoofd een vaag gekraak, dat ik herkende. Het was het wilde donderen van de berg, opgewekt tot hysterische woede - ik moet al een tijdje naar boven gekropen zijn, zodat het oppervlak nu vrij dichtbij was. En terwijl het gedempte onweer zich liet horen, staarden die ogen mij nog steeds aan met onkenbare wreedheid.

Godzijdank wist ik toen niet wat het was, anders zou ik nu dood zijn. Maar ik werd gered door de donderslag die het had opgeroepen, want na een nerveus wachten barstte er vanuit de onzichtbare buitenlucht een van die verschrikkelijke bliksemschichten los wiens nasleep ik had gezien op verschillende plekken als de wonden van verstoorde aarde en kraters van verschillende grootte. Met apocalyptische woede scheurde het door de grond boven die verdoemde plek, verblindend en oorverdovend, maar net niet zwaar genoeg om me in een coma te brengen.

In de chaos van glijdende, verschuivende aarde klauwde ik een weg en zakte hulpeloos weg tot de regen op mijn hoofd me in bedwang hield en ik zag dat ik naar de oppervlakte kwam op een bekende plek, een steile onbegroeide plaats op de zuidwestelijke helling van de berg. Terugkomende bliksemschichten verlichtte de omgewoelde grond en de overblijfselen van het merkwaardige lage onkruid dat zich had uitgestrekt vanaf de beboste helling die hoger gelegen was, maar er was in de chaos niets te zien dat mijn uitgangsplaats uit de dodelijke catacomben was geweest. Mijn brein was net zo'n grote chaos als de aarde, en toen een verre rode gloed over het landschap vanuit het zuiden losbarstte, realiseerde ik me nauwelijks welk een gruwel ik had doorgemaakt.

Maar toen twee dagen later de bergbewoners me vertelden wat de rode gloed betekende, voelde ik meer afschuw dan de ondergrondse tunnel, de grijpende klauw en de glinsterende ogen me hadden gegeven, het riep meer afgrijzen op vanwege de overweldigende

implicaties. In een gehucht dertig kilometer verderop had een bloedige orgie van de angst plaatsgevonden die uit de aarde was opgestaan met hetzelfde geweld als waarmee ik weer bovengronds was gebracht, en een naamloos ding was van een overhangende boom in een hutje met een zwak dak gestort. Het had een lugubere daad verricht, maar de bergbewoners hadden de hut in woede afgebrand voordat het ding kon ontsnappen. Het ding was die daad aan het plegen op het moment dat de brandende hut bovenop het demonische wezen instortte.

IV. De horror in de ogen

Er kan niets normaal zijn in de geest van iemand die, wetende wat ik wist van de verschrikkingen van Tempestberg, moederziel alleen zou gaan zoeken naar de angst die daar lag verborgen. Dat ten minste twee van de belichamingen van de sluipende angst waren vernietigd, vormden maar een lichte garantie voor mentale en fysieke veiligheid in deze Acheron van veelvormig diabolisme, maar toch zette ik mijn zoektocht met nog grotere ijver voort toen de gebeurtenissen en openbaringen monsterlijker werden.

Toen ik twee dagen na mijn angstaanjagende tocht door de crypte die toebehoorde aan het wezen met de glinsterende ogen en de afgrijselijke klauw ontdekte dat er iets aan het moorden was op ongeveer dertig kilometer afstand op hetzelfde ogenblik dat de ogen me vanuit de duisternis aanstaarden, ervoer ik schokkende uitbarstingen van waanzin. Maar die angst was zo gemengd met verwondering en de verleidelijkheid van het groteske, dat het bijna een aangename sensatie was. Soms, als ik in de greep van een nachtmerrie was wanneer ongeziene krachten over de daken van vreemde, dode steden dwarrelen naar de grijnzende kloof van Nis, is het een opluchting en zelfs een genot om wild te krijsen en jezelf vrijwillig in de afschuwelijke maalstroom van dromenland te gooien, wat voor bodemloze kloof dat ook moge zijn. En zo was het met de nachtmerrie van Tempestberg, de ontdekking dat twee monsters de plek hadden geteisterd gaf me uiteindelijk een dol verlangen om in de aarde van die vervloekte regio te duiken, en met blote handen de dood uit te graven die zich in elke centimeter van die giftige grond bevond.

Zo snel mogelijk bezocht ik het graf van Jan Martense en groef tevergeefs waar ik eerder gegraven had. Er was een uitgebreide verzakking geweest die alle sporen van de ondergrondse doorgang

had uitgewist, terwijl de regen zoveel aarde in de uitgraving had gespoeld dat ik niet kon zeggen hoe diep ik de vorige keer had gegraven. Ik maakte ook een lastige reis naar het verre gehucht waar het doodswezen was verbrand, maar kreeg nauwelijks een beloning voor mijn inspanningen. In de as van de noodlottige hut vond ik verschillende botten, maar blijkbaar was geen enkele daarvan van het monster. De bergbewoners zeiden dat het ding maar één slachtoffer had gemaakt, maar hierin heb ik ze als onnauwkeurig beoordeeld, omdat ik naast het complete schedel van een mens, nog wat botresten aantrof die ooit zeker aan een menselijke schedel hadden toebehoord. Hoewel het monster in een snelle, voorbijgaande flits was gezien, kon niemand zeggen hoe het wezen er precies uit zag, degenen die het wezen hadden gezien noemde het gewoon een duivel. Bij het onderzoeken van de grote boom waar hij had gelegen, kon ik geen onderscheidende kenmerken waarnemen. Ik probeerde een spoor te vinden in het zwarte woud, maar deze keer kon ik het aanzicht van die ziekelijk grote slieren, of van die enorme slangachtige wortels die zo kwaadaardig zijn gedraaid voordat ze in de aarde zonken niet verdragen.

Mijn volgende stap was om met een microscopische nauwkeurigheid het verlaten gehucht waar de dood het meest overvloedig was gekomen opnieuw te onderzoeken. Het gehucht waar Arthur Munroe iets had gezien dat hij nooit had kunnen beschrijven. Hoewel mijn ijdele eerdere zoekopdrachten buitengewoon klein waren geweest, had ik nu nieuwe gegevens om te testen, want mijn vreselijke kruiptocht overtuigde mij ervan dat het gedrocht zich in ten minste één van zijn gedaanten als een ondergronds wezen gedroeg. Deze keer, op 14 november, hield ik mijn zoektocht voornamelijk op de hellingen van Cone Mountain en Maple Hill, waar ze uitkijken over het ongelukkige gehucht, en ik heb met name aandacht besteed aan de losse aarde van de aardverschuivingen in de omgeving van Maple Hill.

De middag van mijn zoektocht bracht niets nieuws aan het licht, en de schemering viel in toen ik op Maple Hill stond en naar het gehucht keek aan de andere kant van de vallei en naar de Tempestberg. Er was een prachtige zonsondergang geweest en nu kwam de maan op, bijna vol en zijn zilveren gloed scheen over de vlakte, de verre berghelling en de merkwaardige lage heuvels die hier en daar uit het landschap oprezen. Het was een vredig Arcadische scène, maar wetende wat dit landschap verborg, haatte ik het. Ik haatte de spottende maan, de hypocriete vlakte, de etterende berg, en die sinistere heuvels. Alles leek mij bezoedeld met een walgelijke besmetting en geïnspireerd door een schadelijke alliantie met vervormde verborgen krachten.

Terwijl ik dromerig naar het door de maan verlichte panorama staarde, viel mijn blik op iets ongewoons in de vorm van het landschap. Zonder enige exacte kennis van geologie, was ik vanaf het begin af aan al geïnteresseerd geweest in de vreemde heuvels en heuveltjes van de regio. Ik had gemerkt dat ze behoorlijk verspreid waren rondom Tempestberg, hoewel ze minder talrijk waren op de vlakte dan bij de heuveltop zelf, waar de prehistorische ijstijd ongetwijfeld een zwakker verzet had ondervonden tegen de fantastische grillen van oprukkende ijskappen. Nu, in het licht van die lage maan, die lange, vreemde schaduwen wierp, viel het mij in het bijzonder op dat de verschillende punten en lijnen een eigenaardige relatie hadden met de top van Tempestberg. De top was onmiskenbaar een centrum van waaruit de lijnen of rijen zich voor een onbepaalde lengte en vrij onregelmatig uitspreidden, alsof het ongezonde Martense herenhuis zichtbare tentakels van angst had uitgeworpen. Het idee van dergelijke tentakels gaf me een onverklaarbare sensatie en ik hield op met het analyseren van mijn redenen om in deze wonderlijke vervormingen in het landschap te geloven.

Hoe meer ik analyseerde, hoe minder ik geloofde, en tegen mijn pas geopende geest begon ik groteske en gruwelijke analogieën te ontwaren gebaseerd op oppervlakkige aspecten en op mijn ervaring onder het aardoppervlak. Voordat ik het wist, schreeuwde ik waanzinnig en onsamenhangend woorden tot mezelf: "Mijn God! . . . Molshopen. . . de verdoemde plaats moet van honingraat worden voorzien. . . hoeveel . . . die nacht in de herenhuis. . . ze namen Bennett en Tobey als eerste. . . aan elke kant van mij. . . . "Toen graaide ik verwoed in de heuvel die zich het dichtst bij me bevond: wanhopig gravend, trillend, maar bijna jubelend, gravend en eindelijk luid krijsend met onbestemde emotie toen ik een tunnel of hol bereikte, net als de tunnel waar ik doorheen was gekropen op die andere demonische nacht.

Daarna herinner ik me dat ik aan het rennen was, met een schop in de hand, een afzichtelijke tocht over maanzoete, heuvelachtige weiden en door zieke, steile afgronden van spookachtig heuvelbos, springend, schreeuwend, hijgend, begaf ik me naar het verschrikkelijke Martense-herenhuis. Ik herinner me dat ik in het wilde weg aan het graven was in alle delen van de muffe kelder, gravend om de kern en het centrum van dat kwaadaardige universum te vinden in de rottende grond. En toen herinnerde ik me hoe ik lachte toen ik de gang bereikte, het gat aan de voet van de oude schoorsteen, waar dik onkruid groeide en vreemde schaduwen speelden in het licht van de eenzame kaars die ik toevallig bij me had. Wat er nog achtergebleven was in die helse bijenkorf, op de loer en wachtend op de donder om hem wakker te maken, wist ik niet. Twee waren er gedood, misschien dat het wezen klaar was met het moorden. Maar er was nog steeds die brandende vastberadenheid om het diepste geheim van de angst te bereiken, dat ik opnieuw zag als iets dat definitief, materieel en organisch was.

Mijn besluiteloze speculatie om de doorgang alleen en onmiddellijk met mijn zaklamp te verkennen of om te proberen een bende van

bergbewoners voor de zoektocht te vinden, werd na een tijdje onderbroken door een plotselinge windvlaag van buiten die de kaars uitblies en me achterliet in het grimmige duister. De maan scheen niet langer door de spleten en openingen boven me, en met een gevoel van noodlottig gevaar hoorde ik het sinistere en belangrijke gerommel van naderend onweer. Een warboel van bijbehorende ideeën bezat mijn denken, waardoor ik terug naar de verste hoek van de kelder tastte. Mijn ogen keken echter nooit weg van de vreselijke opening aan de voet van de schoorsteen, en ik begon een glimp op te vangen van de afbrokkelende stenen en ziekelijk onkruid terwijl een vage gloed van bliksem in het bos daarbuiten en die verlichtte de kieren in de bovenmuur. Elke seconde werd ik verteerd door een mengsel van angst en nieuwsgierigheid. Wat zou de storm veroorzaken - of was er nog iets anders dat het kon oproepen? Geleid door een bliksemschicht verborg ik mezelf achter een dichte massa van vegetatie, waardoor ik de opening kon zien zonder gezien te worden.

Als de goden barmhartig zijn, zullen ze op een dag hetgene dat ik zag, uit mijn bewustzijn verwijderen en me mijn laatste jaren in vrede laten leven. Ik kan nu 's nachts niet slapen en moet opiaten nemen als het dondert. Het ding kwam abrupt en onaangekondigd, een demon, die als een rat opkroop uit afgelegen en onvoorstelbare kuilen, het liet een hels gehijg en verstikkend gegrom horen, en toen verscheen vanuit die opening onder de schoorsteen een uitbarsting van walgelijk en melaats leven - een walgelijke nachtelijke stortvloed van organische corruptie die meer verwoestend afschuwelijk was dan de zwartste bezweringen van dodelijke waanzin en morbiditeit. Ziedend, stuwend, stijgend, borrelend als slijm van slangen rolde ze zich uit dat gapende gat, verspreidde zich als een septische besmetting en stroomde de kelder uit op elk punt waar dat maar mogelijk was om zich vervolgens door de vervloekte middernachtbossen te verspreiden en angst, waanzin en dood te verspreiden.

God weet hoeveel het er waren - het moeten er duizenden geweest zijn. Om die vloedgolf van die wezens te zien in het zwakke, flikkerende licht van de bliksem was schokkend. Toen ze voldoende uitgedund waren om als afzonderlijke organismen gezien te worden, zag ik dat ze in de schaduw zaten, misvormd waren als harige duivels of apen - monsterlijke en diabolische karikaturen van de apenstam. Ze waren zo afschuwelijk stil, er was nauwelijks een piepen toen één van de laatste achterblijvers zich omdraaide met de vaardigheid van eindeloze oefening om een van zijn zwakkere metgezellen tot zijn maaltijd te maken. Anderen stortten zich vervolgens op de achtergelaten restjes en aten alsof ze uitgehongerd waren. Toen, ondanks mijn roes van schrik en walging, zegevierde mijn morbide nieuwsgierigheid, en toen de laatste van de monsters alleen uit die onderwereld van een onbekende nachtmerrie opdoemde, trok ik mijn automatisch pistool en loste een schot onder de dekking van de donder.

Gillende, glibberige, stortregens van rode, stroperige gekte die elkaar najagen door eindeloze, in de war geraakte gangen van een paarsgekleurde hemel. . . vormloze fantasieën en caleidoscopische mutaties van een griezelige, herinnerde scène, bossen van monsterlijke rijpe eiken met verdraaiende slangenwortels die de onkenbare sappen van een ziekelijke aarde opzuigen, een aarde bewoond door miljoenen kannibalistische duivels, heuvelachtige tentakels die uit ondergrondse kernen van kenmerkende perversie tasten. . . krankzinnige bliksem boven de kwaadaardige muren vol klimop en demonengalerijen versmoord met schimmelige vegetatie. . . . De hemel zij dank voor het instinct dat me automatisch heeft geleid naar plaatsen waar werkelijke mensen wonen, naar het vredige dorp dat sliep onder de kalme sterren van de open hemel.

Ik was binnen een week genoeg hersteld om een boodschap naar Albany te sturen om met een bende mannen het Martense herenhuis

en de hele top van Tempestberg met dynamiet op te blazen, om alle vindbare molshopen te vernietigen bepaalde afzichtelijk bomen om te hakken waarvan het hele bestaan een belediging leek voor gezond verstand. Ik kon een beetje slapen nadat ze dit hadden gedaan, maar echte rust zal nooit komen zolang ik dat naamloze geheim onthoud van de sluipende angst. De zaak zal me achtervolgen, want wie kan zeggen dat de uitroeiing compleet is geweest, en dat vergelijkbare fenomenen niet over de hele wereld bestaan? Wie kan, met mijn kennis, denken aan de onverkende grotten van de aarde zonder te vervallen tot een nachtmerrie van toekomstige mogelijkheden? Ik kan een put of een ingang van de metro niet zien zonder te sidderen. . . waarom kunnen de dokters me niet iets geven om me te laten slapen, of mijn hersenen écht te kalmeren als het dondert?

Wat ik in de gloed van mijn zaklamp zag nadat ik op het onuitsprekelijke en verwarrende wezen had geschoten, was zo eenvoudig dat bijna een minuut verstreken was voordat ik het begreep en ging ijlen. Het wezen was misselijkmakend, een smerig witachtig gorilla-ding met scherpe gele hoektanden en een gematteerde vacht. Het was het uiteindelijke product van degeneratie van zoogdieren, de angstaanjagende uitkomst van geïsoleerde voortplanting, vermenigvuldiging en een kannibalistische dieet boven en onder de grond, de belichaming van alle grommende chaos en grijnzende angst die achter het normale leven op de loer ligt. Het wezen keek me aan terwijl hij stierf, en zijn ogen hadden dezelfde vreemde eigenschap die die andere ogen markeerden die me ondergronds hadden aangekeken en vage herinneringen opriepen. Het ene oog was blauw, het andere was bruin. Ze waren de ongelijke Martense ogen uit de oude legendes, en ik wist in één overstromende catastrofe van stemloze horror wat er van die verdwenen familie was geworden, het vreselijke en door bliksem en donder geteisterde geslacht van Martense.